

Κι αν υπάρχει Θεός;...

Ένα απ' τ' «ακλόνητα» επιχειρήματα των χριστιανών - και γενικά των οπαδών θρησκειών όπου υπάρχει το δίπολο Παράδεισου και Κόλασης- που ενισχύει την «πίστη» τους στον φανταστικό φίλο τους που τον ονομάζουν «Θεός», είναι η υπόθεση του Γάλλου μαθηματικού Μπλεζ Πασκάλ, που συνοψίζεται ως εξής: «Δεν μπορούμε να αποδείξουμε ότι υπάρχει Θεός. Αλλά αν υπάρχει Θεός, τότε ο πιστός θα κερδίσει τα πάντα

(θα πάει στον Παράδεισο) και ο άπιστος θα χάσει τα πάντα (θα πάει στην Κόλαση). Εάν πάλι Θεός δεν υπάρχει, τότε ο πιστός δεν χάνει τίποτα και ο άπιστος δεν κερδίζει τίποτα. Έτσι λοιπόν, με το να πιστεύουμε στον Θεό έχουμε τα πάντα να κερδίσουμε και τίποτα να χάσουμε».

Καλύτερη ομολογία ιδιοτελούς και ανειλικρινούς πίστεως, δεν θα μπορούσαμε να βρούμε. Διότι τι μας λέει εδώ ο Πασκάλ; Ότι οι θρήσκοι πιστεύουν από ανάγκη και μόνο. Πιστεύουν, μόνο και μόνο επειδή βλέπουν να αιωρείται πάνω απ' τα κεφάλια τους η «δαμόκλειος σπάθη» του μπαμπούλα που έχουν επινοήσει οι απατεώνες της θρησκείας, και λέγεται «Κόλαση». Μας λέει εμμέσως πλην σαφώς, πως τίποτε αυθόρμητο δεν έχει η υποτιθέμενη πίστη τους. Πως είναι καθαρός υπολογισμός. Μας λέει δηλαδή, πως αν υπήρχε η βεβαιότητα στο μυαλό των «πιστών», πως δεν υπάρχει Θεός, τότε ίσως, να μην ήταν και τόσο...«ηθικοί». Στην ουσία υποστηρίζει πως ο άνθρωπος είναι ένα ανήθικο πλάσμα, που μόνο η πίστη και η αφοσίωση στον «Πανάγαθο» Θεό, μπορεί να τον μεταμορφώσει σε ηθικό στοιχείο.

Κάποιος που έχει ρίξει έστω και μια γρήγορη ματιά στην Αγία Γραφή και ειδικότερα στην Παλαιά Διαθήκη, δικαίως θα αναρωτηθεί: Πως είναι δυνατόν να γίνεται τιμητής της ηθικής, η πιο αιμοβόρα, εκδικητική και ανήθικη μορφή των «ιερών» γραφών, που ονομάζεται «Θεός» (ή ακριβέστερα, Γιαχβέ); Γιατί αξίζει λατρείας και θαυμασμού ένα τόσο μοχθηρό ον; Και δεν μπορεί κανείς να μην επισημάνει το γεγονός, ότι ο Πασκάλ βάζει έναν αστερίσκο για την ύπαρξη του Θεού, αλλά θεωρεί ως δεδομένα τα -επίσης ανύπαρκτα- «δημιουργήματά» του, που ονομάζονται Παράδεισος και Κόλαση.

Ο Πασκάλ και όσοι ενστερνίζονται τον συλλογισμό του, «αμελούν» να διερωτηθούν το εξής: Τι θα γίνει με όσους δεν είχαν την «τύχη» να λάβουν γνώση

της υπάρξεως του «Παντογνώστη», όπως οι φυλές ιθαγενών που εξακολουθούν μέχρι και σήμερα να ζουν σε πρωτόγονη κατάσταση, και οι οποίοι δεν πίστευαν σ' αυτόν, όχι από πεποίθηση, αλλά από άγνοια; Τι προβλέπεται γι' αυτούς, αλλά και για όσους έζησαν πριν το 6.000 π.Χ. που τοποθετούν οι Ιουδαίοχριστιανοί την δημιουργία του σύμπαντος απ' τον «Ύψιστο»; (Να θυμίσουμε, πως όσον αφορά την Γη, έχει αποδειχθεί επιστημονικά πως έχει ηλικία τουλάχιστον 4.5 δισεκατομμυρίων ετών).

Υποστηρίζει ο Πασκάλ και οι συν αυτό, πως ο «πιστός» δεν έχει να χάσει τίποτε στην περίπτωση που δεν υπάρχει Θεός. Λάθος. Ο «πιστός» έχει χάσει το νόημα και την χαρά της ζωής του, ζώντας μέσα στον φόβο και το άγχος του μην χάσει το εισιτήριο για τον ανύπαρκτο Παράδεισο (τον οποίο κατά πάσαν πιθανότητα, δεν θα επισκεφθεί ούτε ως ή άλλως καθώς οι «ιερές» γραφές θέτουν κι ορισμένες πολύ «σοβαρές»...προϋποθέσεις). Θυσιάζει μια πραγματική ζωή, για να ζήσει μια φανταστική. Θέτει ανόητους και γελοίους φραγμούς στη ζωή του για ν' αποφύγει την επίσης ανύπαρκτη Κόλαση, επειδή κάποιοι αμόρφωτοι και απολίτιστοι γιδοβοσκοί πριν 3.000 χρόνια, καθώς και μερικοί επιτήδριοι (βλέπε «Πατέρες» της Εκκλησίας), αιώνες αργότερα, θεσμοθέτησαν τον σκοταδισμό τους και τον επέβαλλαν ως υπέρτατη αλήθεια και ιδανικό.

Κι επιτέλους, ας απαντήσει και κάποιος -ιδίως η Εκκλησία που έχει «απαντήσεις» για όλα- στο «ανόητο» εύλογο ερώτημα: Τον «Δημιουργό» ποιος τον δημιούργησε;